

Πουλίκης Ιωάννης
Αγίου Σώστη 15
121 38 Περιστέρι
GREECE

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΞΟΥΜΕ

Στο τελευταίο εξάμηνο είχα συμμετοχή σε εκδρομές στις περιοχές Αρκαδίας και Ηλείας. Εντυπωσιάστηκα από την αισθητική εικόνα των ορεινών χωριών της Αρκαδίας και Ηλείας. Λεβίδι - Βυτίνα - Δημητσάνα - Στεμνίτσα - Ελληνικό - Καρύταινα Ανδρίτσαινα, χωριά στολίδια της υπαίθρου.

Σπίτια παραδοσιακά, ανακαινισμένα, με κυρίαρχο δομικό στοιχείο την πέτρα. Δρόμοι καθαροί - κάδοι απορριμμάτων ανακύκλωσης, περιβάλλον καθαρό. Εκείνο όμως που περισσότερο εντυπωσιάζει κάθε επισκέπτη είναι ο σεβασμός στις παραδόσεις τους και στα πολιτισμικά τους.

Μουσεία Λαογραφικά, εκκλησιαστικά, βιβλιοθήκες, καλοβαλμένα και με άψογη λειτουργία και ενημέρωση. Τα μαγαζιά και οι ταβέρνες με παραδοσιακά προϊόντα, καθαρά και με προσιτές τιμές.

Ιδιαίτερη εντύπωση μου επροξένησε το γεγονός ότι πολλές ταβέρνες και ξενώνες οργανώθηκαν με προγράμματα επιδότωσης (LIDER) από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η παραπάνω εικόνα των ορεινών περιοχών έχει προσελκύσει πολλούς επισκέπτες, έχει δημιουργήσει θέσεις εργασίας και δημιουργήθηκε με τις προσπάθειες δραστήριων Δημοτικών Αρχών - και ενθουσιωδών κατοίκων.

Το χωριό μας έχει τα ίδια γεωγραφικά χαρακτηριστικά με τις παραπάνω περιοχές (ορεινό, έντονο πράσινο, ελατοδάση), αλλά δεν έχει καταφέρει να προσελκύσει περισσότερους επισκέπτες από περιοχές εκτός επαρχίας. Για να μπορέσει το χωριό να προσελκύσει περισσότερους επισκέπτες από περιοχές εκτός επαρχίας, πρέπει κατά τη γνώμη μου να προσέξουμε τα εξής:

- Να διατηρήσουμε καθαρό το περιβάλλον (όχι σκουπίδια στα ρέμματα, στους δρόμους). Οι παραβάτες να καταγγέλλονται στον Δήμο και στην Αστυνομία.
- Να οργανώσουμε μουσεία (λαογραφικό, μετανάστη, βοτανικό)
- Να διατηρούμε συντηρημένες τις εκκλησίες, τα εξωκλήσια και τις βρύσες

N.A.Δ

δ. Καθαριότητα, εντός του χωριού, τα μαγαζιά να διατηρούν προσιτές τιμές, φιλική συμπεριφορά προς πελάτες και να διαθέτουν ποικιλίες παραδοσιακών φαγητών.

ε. Να δημιουργηθεί ξενώνας στ. Να γίνει διαφήμιση του χωριού με καταχωρήσεις σε τουριστικά Γραφεία, περιοδικά και μέσω τηλεόρασης, ραδιοφώνου με τη συνδρομή της αρμόδιας Νομαρχιακής Υπηρεσίας.

ζ. Να βελτιώσουμε ποιοτικά τα πανηγύρια του καλοκαιριού.

- Τα παραπάνω «πρέπει» για την ανάπτυξη του χωριού και δημιουργία θέσεων εργασίας μπορούν να υλοποιηθούν από την τοπική Αυτοδιοίκηση (Δήμος, Διαμέρισμα, Νομαρχία) από τους Κρεμαστιώτες (εντός και εκτός Κρεμαστής), τους επιμορφωτικούς Συλλόγους και τους μαγαζάτορες του χωριού.

- Η ανάδειξη του χωριού μας σαν τόπου τουριστικού ενδιαφέροντος είναι μέλημα κυρίως της Δημοτικής Αρχής και των τοπικών φορέων (Σύλλογοι, επαγγελματίες). Είναι ζωτική ανάγκη να επιλέγονται οι εκπρόσωποι της Δημοτικής Αρχής, χωρίς κομματικές ταμπέλες, αλλά μόνο με κριτήρια καταλληλότητας (εμπειρία, γνώση, κοινωνική δραστηριότητα) και υπηρετήσης των συμφερόντων του Δήμου.

Ειδικότερα ο τοπικός πρόεδρος πρέπει να είναι κατά προτεραιότητα μόνιμος κάτοικος του χωριού.

Στο χρόνο που έρχεται (2010) θα διενεργηθούν δημοτικές εκλογές και απογραφή πληθυσμού. Είναι δύο δράσεις που πρέπει να προσεχθούν ιδιαίτερα γιατί θα σηματοδέψουν το μέλλον του χωριού.

Οι Κρεμαστιώτες ψύχραιμα, χωρίς πολιτικές ταμπέλες, αλλά με γνώμονα το συμφέρον του χωριού μας και κριτήρια την εμπειρία, τη γνώση και το ενδιαφέρον τους για τα κοινά.

Στην προσπάθεια αυτή πρέπει όλοι οι Κρεμαστιώτες (εσωτερικού - εξωτερικού) να βοηθήσουν να έχουμε καλά αποτελέσματα για το χωριό μας.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Ο ερχομός του Αυγούστου έφερε, όπως όλα τα χρόνια, αρκετούς πατριώτες και φίλους πατριωτών μας στο χωριό.

Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια η συγκέντρωση των πολλών γίνεται παραμονές της Παναγίας με αποτέλεσμα, να περιορίζονται οι εκδηλώσεις και οι δραστηριότητες των Συλλόγων. Η εικόνα του χωριού το πρώτο δεκαπενθήμερο του Αυγούστου με τα γεμάτα ανθρώπους σπίτια, με τις παιδικές φωνές να κυριαρχούν ως αργά τη νύκτα με τη πλατεία κατακλυσμένη κόσμο, με θερμές χαιρετούρες αγκαλιές και φιλιά των πατριωτών που ξανά σμίγουν μετά από καιρό, με το καθημερινό ήχο της καμπάνας να προσκαλεί τους πιστούς, σκορπίζει χαρά και ενθουσιασμό στους τυχερούς πατριώτες που ευρίσκονται εκεί.

Ο εορτασμός της Παναγίας μια ακόμα φορά υποτονικός, αφού επιμένουμε στο γλέντι της παραμονής και την ημέρα της Παναγίας οι περισσότεροι προσπαθούν να κλέψουν λίγο ύπνο που τους στερεί η μέχρι πρωίας εκκωφαντική μουσική.

Τις επόμενες μέρες το χωριό δέχθηκε μεγάλη πίκρα από τον ξαφνικό θάνατο του πατριώτη μας Γιάννη Λεγάκη, ένας πατριώτης που ογδόντα χρόνια δεν εγκατέλειψε ποτέ το τόπο του, που τ'αχνάρια του αποτυπώθηκαν σε κάθε σπιθαμή των βουνών μας, που το μοναδικό του χιούμορ άφησε σε όλους μας κάτι να θυμόμαστε.

Προγραμματισμένη εκδήλωση από την ONE του Δήμου λόγω πένθους ματαιώθηκε.

Δυστυχώς δεν υπήρξε καμιά άλλη συλλογική παρουσία.

Τα Εννιάμερα ο κόσμος είχε λιγοστέψει, έγινε όμως καλό πανηγύρι με την προπληρωμένη ορχήστρα, που επιτρέπει τη συμμετοχή των πολλών στο χορό.

Αρχές του Σεπτεμβρίου στο ξωκλήσι του Αϊ Θανάση η Ελένη Γκούζου εγγονή της Καλομοίρας Δρίβα τέλεσε τη βάπτισμα του γιου της, πήρε το όνομα Αναστάσης.

Παραβρέθηκαν συγγενείς και φίλοι και γλέντησαν σ'αχνάρια της παράδοσης, που η Ελένη από μικρό παιδί ακολούθησε, έστω και αν ζει στην Αμερική κρατά ακέραια στο κόρφο της την ελληνική, τη κρεμαστιώτικη καρδιά

Οι αποχαιρετισμοί κυριάρχησαν τις επόμενες ημέρες, οι πρώτες βροχές ανήγγειλαν τον ερχομό του Φθινοπώρου.

Ο τρύγος των αμπελιών έδωσε ένεση παράτασης ζωής στο χωριό.

Η Τραγάνα άνοιξε την αυλαία, συνέχισαν οι περιοχές Μαριού, Λαμποκαμπίου Στερνίτσας Αϊ-Γιώργη, πανωλαμπίου με τη πιλαλίστρα να κλείνει την αυλαία

Η παραγωγή ήταν μειωμένη, οι βαθμοί του μούστου ικανοποιητικοί.

Περιμένουμε να δούμε τη ποιότητα των κρασιών.

Η προκήρυξη εκλογών τις επόμενες ημέρες αναθέρμανε τη κίνηση στο χωριό.

Στις 5 Οκτώβρη ψήφισαν τετρακόσιοι πατριώτες μας: ΝΔ 209 ΠΑΣΟΚ 151 ΛΑΟΣ 17 ΚΚΕ 13 ΣΥΡΙΖΑ 9

Επακολούθησαν τόσες βροχές που χρόνια έχουμε να δούμε, τα βουνά τα χέρσα κωράφια, ακόμα και οι δρόμοι καταπρασίνισαν, οι αγροτικοί χωματόδρομοι γίνανε απροσπέλαστοι, ελπίζουμε ο Δήμος να φροντίσει για την αποκατάστασή τους

Τα θλιβερά γεγονότα δυστυχώς είχαν συνέχεια, έφυγαν από τη ζωή οι πατριώτες μας Μιχάλης Χαραμής, Κώστας Τζώρτζης, Ευγενία Τσορομώκου (γένος Χαραμή), Δημήτρης Παυλάκης, θερμά συλλυπητήρια στους συγγενείς τους.

Χόρτα αρκετά φέρανε οι πολλές βροχές, μανιτάρια; δεν φαίνονται ικανοποιημένοι οι συλλέκτες τους

Οι κτηνοτρόφοι αποχώρησαν αφήνοντας για λίγο καιρό ακόμα τα στέρφα των κοπαδιών

Η ερήμωση που έρχεται, πρέπει όλους μας να μας ενεργοποιήσει, ώστε να πυκνώσουμε τις επισκέψεις μας αυτή τη κρίσιμη για τη ζωή του χωριού περίοδο.

Τελευταία πληροφορηθήκαμε την αχαρκτήριστη επίθεση στο κτήμα του πατριώτη μας Παναγιώτη Δρίβα. Άδειασαν τη δεξαμενή νερού, έκλεψαν όσα υλικά πρόλαβαν.

Ντροπή στους κακοήθεις άνανδρους που κρύβονται ανάμεσά μας.

Συχνός επισκέπτης

ΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΕΣ

Μια ακόμα χρονιά βαδίζει προς τη δύση της.

Η εφημερίδα μας εύχεται στους πατριώτες μας, που είναι διασκορπισμένοι σε τόσες γωνιές της γης, να περάσουν «Χαρούμενα Χριστούγεννα».

Η καινούργια χρονιά να τους φέρει ευχάριστα γεγονότα, να έχουν καλή υγεία, πρόοδο και προκοπή, οικογενειακή γαλήνη.

Επιθυμία όλων μας είναι να επικρατήσει ομόνοια ανάμεσα στους πατριώτες μας.

Να σταματήσουν οι διαφωνίες, ανάμεσα σε Κρεμαστιώτικους συλλόγους, όλους μας ενώνει η αγάπη για το χωριό μας.

Η διχόνοια των πατριωτών

μας στην Αυστραλία μας γεμίζει θλίψη, δεν προσφέρει τίποτε στο χωριό, ούτε στους διχασμένους αδελφούς μας της μακρινής χώρας.

Οι διχασμοί έχουν τόσο κοστίζουν στην Ελληνική φυλή! Έφερσαν καταστροφές και πτωχεύματα.

Το μικρό μας ορεινό χωριό, ο τόπος που γεννηθήκαμε, αγωνίζεται να σταθεί απέναντι στο κίνδυνο της ερήμωσης που το απειλεί. Κάθε τόσο χάνεται κάποιος από τους τελευταίους του φρουρούς, μένουμε όλο και πιο λίγοι, όσο γεννηθήκαμε σ' αυτό το τόπο. Υπάρχουν περιθώρια για διχασμούς;

Το νόημα των εορτών είναι

αγάπη, χαρά, συναδέλφωση.

Ευχόμαστε τη καινούργια χρονιά, να πέσουν όλα τα τείχη που χώρισαν κάποιους πατριώτες μας, να ξεχαστούν οι διαφωνίες που μας πληγώνουν.

Όσοι καλλιεργούν το διχασμό να περιφρονηθούν.

Ενωμένοι οι πατριώτες μας πέτυχαν θαύματα.

Μπορούμε να επιστρέψουμε μονιασμένοι στο δρόμο των κατκτημένων του χωριού μας.

Πρέπει να συντηρήσουμε τη Κρεμαστή, να μπορεί να υποδέχεται τα παιδιά μας, που αν και δεν γεννήθηκαν εκεί, την αγαπούν και τη νοσταλγούν.

Χρόνια πολλά για όλους.

Γουρνιώτικη παρέα στο πανηγύρι

ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΜΙΑΣ ΝΥΦΗΣ ΣΤΗΝ ΚΡΕΜΑΣΤΗ

από την Αρετή Μπολτσή Παυλάκη

Η ΠΡΩΤΗ ζωνηρά αναμνηστική εικόνα στην κρεμαστή είναι μια καλοκαιρινή πανσέληνος να φωτίζει τα κάτασπρα σπίτια και τα μικρά δρομάκια. Ο παππούς μάς είχε προτείνει να πάμε στον Έλατο να δούμε το φεγγάρι! Δεν πήγαμε, καθίσαμε στο χαγιάτι κάτω απ την κληματαριά!

Την επόμενη ημέρα γνώρισα το σημείο κατατεθέν του χωριού, το στραβό έλατο που έδωσε το όνομα του σε ένα σύλλογο και τυπώθηκε ακόμα και σε καπελάκια!

Αν είσαι από μέρος ορεινό με πυκνή βλάστηση, η πρώτη εντύπωση που έχεις από το τοπίο -ειδικά της διαδρομής προς το χωριό- είναι ότι η Κρεμαστή είναι σε ένα ξερότοπο. Κρεμασμένη ανάμεσα σε βουνά, ίσως και η προσωπική αυτή άποψη να είναι αλήθεια, αφού παλιότερα πολλοί κάτοικοι της μετανάστευσαν για ένα καλύτερο μέλλον στο εξωτερικό

Με εικόνες μεμονωμένων σπιτιών που με την αρχιτεκτονική τους, τα ομοιόμορφα στοιχεία, τον εξωτερικό φούρνο, την στέρνα και τα χρώματα τους -λευκό και μπλε- θυμίζουν φωτογραφίες σε κάρτες. Με εκκλησίες που τονίζουν τον χριστιανικό αίσθημα των συγχωριανών και με τόσα άλλα, κάθε φορά όλο και πιο πολύ σε κερδίζει η Κρεμαστή

Θυμάμαι έντονα τις διακοπές του Πάσχα πόσο κατανυκτικά ήταν να ψέλνουμε στον Αγ. Κωνσταντίνο! Κάτι τέτοιο, δεν θα ήταν βέβαια εφικτό, αν οι υπεύθυνοι της εκκλησίας δεν είχαν για τον καθένα, ένα βιβλιαράκι ψαλμών, που επιστρέφονταν με το τέλος της λειτουργίας. Πολύ ωραία ιδέα, άξια μίμησης! Μετά με τις ψυχάλες της βροχής, πήγαμε τον Επιτάφιο στην εκκλησία της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Τη χριστιανική αυτή ατμόσφαιρα, χάλασαν βέβαια οι θόρυβοι από τα βαρελότα, που αν και καταλαβαίνω το λόγο ύπαρξης τους στην Ανάσταση, θεωρώ ότι δεν

έχουν θέση στην πιο πένθιμη ημέρα της χριστιανοσύνης! Ελπίζω οι μεγαλύτεροι σε ηλικία να συνεντίσουν όσους το κάνουν αυτό την Μ. Παρασκευή, και ας πολλαπλασιαστούν τα βεγγαλικά και τα βαρελότα που θα μεταφέρουν την χαρά της Ανάστασης το Μ. Σάββατο! Ξέρω και από το χωριό μου, ότι μόλις βγει η Ανάσταση, όλοι θέλουμε γρήγορα να επιστρέψουμε στην οικογενειακή θαλπωρή του σπιτιού μας και τη γιορτινή ατμόσφαιρα με τα γλυκά και τα τσουρέκια! Ας μην προδοθούμε φέτος και φύγουμε όλοι μαζί, αν δεν υπάρχει βέβαια σοβαρός λόγος!

Όταν βρεθείς στην κεντρική εκκλησία του χωριού, νομίζεις ότι είσαι σε εκκλησία πόλης, που δείχνει με τις δωρεές της, την αγάπη χιλιάδων πιστών! Πραγματικά θαυμάζεις τη δραστηριοποίηση των συγχωριανών και επαινείς τους ευεργέτες που δεν ξεχνούν τον τόπο καταγωγής τους!

Αυτό όμως που είναι πολύ ξεχωριστό, είναι η ζωντάνια που αποκτά η Κρεμαστή τις ημέρες του Αυγούστου. Είναι τόσο έντονο το αίσθημα που γεννιέται από το δέσιμο αυτών των ανθρώπων με το χωριό τους που σε παρασύρει κι εσένα. Αν και έχουν λείψει όλοι, πολλοί στο εξωτερικό αλλά και στη Αθήνα, ίσως και δεν έχουν πάει για χρόνια, τότε όμως είναι εκεί με όλο τους το είναι! Και το πανηγύρι: αληθινό αυθεντικό γλέντι. Ούτε σειρά προτεραιότητας με νούμερα και τραπέζια. Όλοι χορεύουν με όλους και η μουσική μέχρι το πρωί. "Στου παιδιού μου τη χαρά" το ακούς βέβαια 15 φορές! Αισιοδοξώ ότι κάποια στιγμή θα φέρουν και κλαρίνο στο συγκρότημα, για να ακούσουμε και κανένα τσάμικο!

Το κεντρικό σημείο του χωριού, η αγορά, σφύζει από ζωή. Οι επιλογές για τους νέους, πολλές! Τα ζήλευαν ίσως και μικρές κωμοπόλεις: καφέ,

ζαχαροπλαστείο, μπαράκι, ταβερνάκια. Αυτοί ίσως που αδικούνται πολύ, είναι οι μικροί που δεν έχουν ούτε μια παιδική χαρά να παίξουν!

Κάτι άλλο που σε κερδίζει κι αγαπάς την Κρεμαστή είναι ο ζήλος και η αγάπη που δείχνουν για αυτή οι σύλλογοι της. Η εφημερίδα, τα καλαίσθητα ημερολόγια, η κοπή της πίτας με τα δώρα σε όλους τους μικρούς κρεμαστίτες, οι χοροί, τα πανηγύρια! Φοβερή εντύπωση μου έκαναν επίσης τα ξεκάθαρα οικονομικά δεδομένα τυπωμένα σε αφίσσα αμέσως μετά το πανηγύρι στο καφενείο του χωριού! Προσωπικά δεν το έχω δει πουθενά αλλού! Πολύ ωραίες δραστηριότητες ήταν επίσης η αναδασωση, η θεατρική παράσταση το καλοκαίρι στην πλατεία, η συναυλία με έντεχνη μουσική, η εκδρομή γυναικών από την Αθήνα για σαββατοκύριακο! Με το φωτισμό επίσης του δρόμου που οδηγεί στο χωριό, δίνεται η δυνατότητα απογευματινού περπατήματος, να ξεκουραστεί κανείς στα πεζούλια που φτιάχτηκαν και να επιστρέψει!

Ειδικά η τελευταία δράση για την ανακαίνιση του σχολείου με συνεργασία όλων των συλλόγων, είναι συγκινητική. Παραβρέθηκα επίσης στην λαϊκή συνέντευξη και συμμερίστηκα τις ανησυχίες και το ενδιαφέρον των συγχωριανών μου για το αιολικό πάρκο και πιθανή καταστροφή του δάσους.

Το ίδιο περσινό καλοκαίρι, έγινε και μια έκθεση φωτογραφίας, αφιερωμένη στις οικογένειες που ξενιτεύτηκαν! Αρκετό υλικό, πολλές συγκινητικές φαντάζομαι ιστορίες!

Ακόμα, το καλοκαίρι το χωριό, μπορεί να χρησιμεύσει ως ορμητήριο για τις γειτονικές παραλίες με τα καταγάλανα νερά που δεν απέχουν περισσότερο από 40 λεπτά!

Το φθινόπωρο τα χρώματα είναι απίθανα. Τα σφεντάμια

Αυτός ο Νοέμβρης μήνας των παιδικών μας χρόνων πόσο εφιαλτικός ήταν.

Οι πιο πολλές μανάδες των παιδιών άφηναν το σπίτι και κατηφόριζαν για εργάσιμες στο μάζεμα των ελιών στα καμποχώρια.

Μέναμε πίσω με τις γιαγιάδες, που τις περισσότερες φορές ήταν πολύ αυστηρές με τα πολλά τους εγγόνια.

Λίγες οικογένειες του χωριού είχαν δικές τους ελιές και αυτές που είχαν κτήμα μ'ελιές το απέκτησαν από κάποιο θείο στην Αμερική, που συνήθως δεν δημιούργησε δική του οικογένεια.

Έτσι οι πιο πολλές νέες γυναίκες του χωριού μας, από μήνες νωρίτερα, αναζητούσαν αφεντικά για μάζεμα ελιών.

Η φυγή των μανάδων μας

Συνήθως πήγαιναν δυο τρεις στο ίδιο αφεντικό, μένανε σε ξωκάλυβα χωρίς καμία θέρμανση, το καλύβι ήταν συνήθως χωρίς δάπεδο, μ'ένα συνήθως παραθυράκι, τις λίγες φορές που μαγέρεβαν άναβαν φωτιά, όταν δεν έβρεχε, στην ύπαιθρο, στρώνανε κατά γης το ψαθί μια κουρελού από πάνω μια κρουστή η μια βελόντζα για πανωσκέπασμα για το βραδινό τους ύπνο, μάζευαν ολημερίς ελιές σκαρφαλωμένες στις ασήκωτες ξυλόσκαλες, στο λαμίο κρεμούσαν το τράστο μέχρι να γιομίσει πάνω-πάνω ελιές τα χρόνια εκείνα (1955-1965 η πληρωμή ήταν επτά ταγάρια στο αφεντικό ένα στον εργάτη πολλοί από τους εργοδότες ήταν σκληροί, είρωνες, εγωιστές, κάπου -κάπου κάποιοι καλοί, που πρόσφεραν και φαγητό στις πεδεμένες εργάτισσες ή τουλάχιστον καλομιλούσαν και οι πιο βολικοί άφηναν τις εργάτισσες να μαζέψουν χαμολοί για λογαριασμό τους, αυτές οι ηρωίδες μανάδες είχαν το νου στα παιδιά που άφηναν στο χωριό, σαν εύρισκαν κάποιον που θα ερχόταν στο χωριό εξοικονομούσαν και έστελναν μερικά πορτοκάλια ή ξερά σύκα έμεναν κοντά σαράντα μέρες, για να φέρουν ένα φορτίο λάδι από τη σκληρή δουλειά τους. Βγάζανε χωριστά οι εργάτες τις ελιές τους στο λιοτρίβι, μάλιστα δικαιούντο τα αντίστοιχα λεκόκια, που για να τα μεταφέρουν στο χωριό με το ζο, ερχόντουσαν πέντε ως επτά ώρες ποδαρόδρομο.

Εμείς τα παιδιά δεν κατανοούσαμε τις ανάγκες του σπιτικού, πολλές φορές είχαμε ένα θυμό για τις μανάδες που μας άφηναν και πήγαιναν στο Μπεζάνι ή στις Γούβες για ελιές, μόλις όμως πρόβεναν στη ράχη ο θυμός γινόταν απερίγραπτη χαρά, μας έσφιγγαν στην ιδρωμένη αγκαλιά και όλα τα ξεχνούσαμε.

Μ.Δ

Οι συνδρομές αναγνωστών στο επόμενο φύλλο

ΚΡΕΜΑΣΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ
Έκδοση του Συλλόγου
Κρεμαστιωτών
«Ο ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ»

Επιμέλεια σύνταξης:
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΔΟΥΝΙΑ

Ταχυδρομικές επιταγές,
γράμματα στέλλονται στη
διεύθυνση:
ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΠΑΥΛΑΚΗΣ
ΑΓΙΟΥ ΣΩΣΤΗ 15 ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
Τ.Κ. 121 35
ΤΗΛ. 6972 21 19 32

Κείμενα προς δημοσίευση
στέλλονται στον κ.
ΝΙΚ. ΔΟΥΝΙΑ
Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 18 ΒΡΙΛΗΣΙΑ
Τ.Κ. 152 35

Συνδρομές ετήσιες:
Εσωτερικού: ευρώ 20
Εξωτερικού: ευρώ 20

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ:
ΛΥΧΝΙΑ Α.Ε.
Ανδραβίδας 7
Χαμόμυλο Αχαρνών
τηλ. 210 3410436

Προτείνω λοιπόν σε αυτούς που έχουν πολύ καιρό να την επισκεφθούν από το εξωτερικό, να έρθουν το συντομότερο γιατί εκτός από τους συγγενείς τους, θα δουν μια διαφορετική, αλλαγμένη Κρεμαστή. Προς το παρόν και έως ότου να έρθουν μπορούν να να βρουν φωτογραφίες στο Google Earth από την Κρεμαστή και τις γύρω περιοχές - τοπία βουνού και θάλασσας!

Αλησμόνητες οικογενειακές στιγμές

Σε Κρεμαστιώτικο τόνο Κλειστές πόρτες

Πόσα πράγματα αλλάζανε στη ζωή μας; Η σημερινή πορεία του τρόπου ζωής μας οδηγεί σ'έναν άλλο κόσμο, που οι περισσότεροι αμφισβητούμε πώς είναι καλλίτερος. Γυρίζοντας αρκετά χρόνια πίσω, θυμάμαι τις συνήθειες μας εκείνων των εποχών, η κοινωνικότητα των ανθρώπων ήταν τόσο καλλιεργημένη που έδινε συνεχώς ευκαιρίες για να χαίρεται ο κόσμος και τα πιο απλά πράγματα.

Διαπίστωσα το φετινό καλοκαίρι, πως πλέον όσοι βρισκόμαστε στο χωριό, έχουμε τυποποιηθεί τη ζωή μας σε ασφυκτικά καλούπια.

Κάποιοι ασχολούνται το πρωί με το περιβόλι, κάποιοι στο Κυπαρίσσι για μπάνιο.

Άλλοι στη πλατεία, άλλοι κοιμώμενοι ή πλήρως αδρανείς.

Το απόγευμα αργά-αργά όλοι σχεδόν στα μαγαζιά ή στα παγκάκια της πλατείας.

Οι πολλοί δεν θα πάνε ούτε βόλτα μέχρι τις βρύσες του χωριού, φυσικά ποτέ στον Αϊ-Πώργη, στο κεφαλόβρυσο στη ράχη ή στο ελατοδάσος.

Οι διαπιστώσεις μου αυτές φέρανε στη μνήμη μου μια Κυριακή των φοιτητικών μου χρόνων στο χωριό.

Σχόλασμα της κατάμεστης κόσμου εκκλησιάς, οι γέροντες στάση στα μαγαζιά έπιναν το τριαντάφυλλο, τη μπανάνα ή τη μαστίχα, ίσως κάνα μεζεδάκι μπακαλιάρo με δύο ποτηράκια κρασί, επιστροφή για το μεσημεριανό τραπέζι, όλη η οικογένεια γκόγκες ή σπαγέτο, σπάνια κάποια

κότα ή άλλο κρεατικό.

Ερχόταν το δείλι, οι πιο πολλοί ξεχυνόταν στο δρόμο για κάποια επίσκεψη, η παντρεμένη κόρη θα πήγαινε στο πατρικό σπίτι να δει τη μάνα, να πει τα παράπονά της, να ακούσει τις ορμήνιες της, να πει το καφέ της μάνας.

Οι μανάδες μας οι γιαγιάδες μας επισκεπτόντουσαν συγγενικά σπίτια αδελφάδων, εξαδέλφων, ανιψιών, φιλενάδων.

Εμείς νέα παιδιά πριν τη βόλτα στη βρύση, παρέα με κάποια συνομήλικα ξαδέρφια πηγαίναμε στις θειάδες, μας καλοδεχόντουσαν με τις δίπλες, το καφέ, με τη μεγάλη αγάπη να περισσεύει, μια ατμόσφαιρα ευχάριστη με τα χωρατά, τις συμβουλές, τα κουτσομπολιά, τις παλαιές ιστορίες, αποχωρούσαμε φορτωμένοι ευχές από τους συγγενείς αφήνοντας τους μεγάλη χαρά και ικανοποίηση, τώρα που δεν υπάρχει η θεία Χρυσούλα, η θεία Πηνελόπη, η θεία Κατερινίτσα, οι θεία Ελένες, η θεία Αργύρω, τι απομένει;

Μένουν κλειστές πόρτες για συγγενείς και φίλους μένουν οι πιο πολλοί χωμένοι στα σπίτια, που από τόπος επισκέψεων κατάντησαν φρούρια για να εξασφαλίζουν την απομόνωση μας.

Τώρα είναι εύκολο να γεμίζουμε στα μαγαζιά τα στομάχια μας, αφήνοντας άδεια τη καρδιά μας από χαρές και συγκινήσεις.

Λίγο-λίγο αποκόβουμε το νήμα της συγγένειας, της φιλίας, παγιδευμένοι στην αυταπάτη της εξέλιξης

Μιχ. Δούνιας

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «Ο ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ»

Ο Σύλλογος μας την 18 Οκτωβρίου 2009 πραγματοποίησε ημερήσια εκδρομή στην Αρκαδία (Βυτίνα – Δημητσάνα).

Η συμμετοχή ήταν ικανοποιητική (δύο λεωφορεία). Ιδιαίτερα μας ευχαρίστησε η μεγάλη συμμετοχή της νεολαίας του Συλλόγου.

Τα οφέλη από τέτοιες εκδρομές είναι πολλά για τον σύλλογο και τα μέλη του (σύσφιξη σχέσεων, ψυχαγωγία, επαφή με φυσικό και καθαρό περιβάλλον, επισκέψεις σε μουσεία, κλπ.)

Ο Σύλλογος θα προσπαθήσει να οργανώσει εκδρομές μονοήμερες ή 2 μέρες και ευελπιστεί ότι θα έχει ευρεία συμμετοχή μελών και φίλων του.

ΔΣ

ΘΥΜΗΣΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ (1944 – 1951)

Σεπτέμβρης 1944. Δάσκαλος στο Σχολείο του χωριού ο Δαγρές, που έμενε στο σπίτι της Ζαγουμάννας (Γούρνα). Είχε τοιχοκολληθεί στα μαγαζιά της αγοράς χειρόγραφη ανακοίνωση του δασκάλου, που καλούσε τους μαθητές για εγγραφή. Δεν ήθελα να πάω σχολείο γιατί είχα ακούσει ότι «έπεφε» ξύλο από το δάσκαλο και θα έχανα τα παιγνίδια μου. Μετά από πολλές μέρες και αφού με δέλεασε με καρύδια κάποια γειτόνισσα μας πείσθηκα για τη χρησιμότητα του σχολείου και μπήκα μαθητής στη πρώτη τάξη.

Το μοναδικό βιβλίο που είχα ήταν το αναγνωστικό. Στην υφαντή τσάντα (από ντρίλι) είχα το αναγνωστικό, τη πλάκα με το κοντύλι και το σφουγγαράκι, και ένα τετράδιο Γραφής. Στο θρανίο καθόμασταν 3 – 4 παιδιά.

Στη πρώτη τάξη ήμασταν 32 παιδιά, ηλικίας από επτά μέχρι Δεκαπέντε χρόνων.

Δεν ήταν υποχρεωτική η φοίτηση στο σχολείο και πολλά παιδιά φοιτούσαν στο σχολείο αν το επέτρεπαν οι οικογενειακές ανάγκες. Τελείωσα την πρώτη τάξη με καλό βαθμό. Θυμάμαι ότι πήγα στο σπίτι του δασκάλου δύο αυγά για το χαρτόσημο που θα επικολλούσε στο «ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΟ».

Μετά την πρώτη τάξη και για τέσσερα χρόνια το σχολείο δεν είχε δάσκαλο, λόγω της ανώμαλης κατάστασης που επικρατούσε στην Ελλάδα.

Η κοινότητα όμως είχε αναθέσει τα καθήκοντα δασκάλων στον Χρυσάνθο και την Ελένη Τζάκα, αποφοίτους δτάξιου Γυμνασίου, οι οποίοι δίδαξαν με ζήλο και άριστο τρόπο και έτσι αποκτήσαμε τις βασικές γνώσεις (Ορθογραφία, Γραμματική, Αριθμητική, Γεωγραφία, Ιστορία), στις οποίες εξεταστήκαμε και προβιβαστήκαμε από δασκάλους, «ως κατ' οίκον διδαχθέντες».

Το σχολείο άνοιξε πάλι το 1948 με δάσκαλο των Παν. Πολίτη και 190 μαθητές.

Επειδή ήταν σε εξέλιξη ο εμφύλιος πόλεμος οι δάσκαλοι έμεναν για λίγο χρόνο και μετά (στο μέσο της χρονιάς) έφευγαν ή έπαιρναν μετάθεση για το φόβο βίαιης στράτευσης από τους αντάρτες ή Χίτες

και έτσι χάσαμε ένα χρόνο. Τελείωσα το Δημοτικό το 1951.

Οι χαρακτηριστικές θύμησες μου από το Δημοτικό (στην πιο πολυτάραχη εποχή για την Ελλάδα) που έχουν μείνει άσβεστες στη μνήμη μου μέχρι σήμερα, είναι οι παρακάτω:

α. Η φτωχή τσάντα του μαθητή

Από Ντρίλι (υφαντό), ραμμένη από τη μάνα ή τη γιαγιά. Περιεχόμενο: αναγνωστικό, τετράδια (γραφής, αριθμητικής, γραμματικής), κανένα κομμάτι ξερό ψωμί και ελνές.

β. Ντύσιμο – εμφάνιση παιδιών

Η πλειονότητα των παιδιών ξυπόλυτα (όλες τις εποχές). Κοντά ντρίλινα παντελόνια, πουκάμισα, φανέλες (εσωτερικές, εξωτερικές) πλεχτές. Κουρεμένοι «με τη ψιλή» οι μαθητές. Τα πόδια γεμάτα «χιονίστρες», ή «πέλιζες», από το κρύο και το «πύρωμα» στο τζάκι, αντίστοιχα.

γ. Πρωινό του Σχολείου

Ο δάσκαλος όριζε επιμελητές κάθε αίθουσας οι οποίοι είχαν ως καθήκοντα:

Να ανοίγουν τα παράθυρα των αιθουσών για αερισμό, να σκουπίζουν το πάτωμα

Να ανάβουν τη σόμπα, να καθαρίζουν τον μαυροπίνακα.

Να κτυπάνε την καμπάνα το πρωί και το απόγευμα για την προσέλευση των μαθητών (τα περισσότερα σπίτια δεν είχαν ρολόι)

Ο κάθε μαθητής έφερνε και από ένα δαυλί για τη σόμπα του σχολείου

δ. Η πρωινή σύνταξη – προσευχή

Οι μαθητές παρατάσσονταν ανά τάξη. Γινόταν από το δάσκαλο έλεγχος καθαριότητας (κούρεμα, νύχια, πόδια καθαρά). Όσους είχαν πόδια ακάθαρτα, ο δάσκαλος τους έστενε στο ποτάμι του «Λαλά» να τα πλύνουν και να παρουσιασθούν για έλεγχο. Στους υπότροπους «έπεφταν βεργιές»

Μετά τον έλεγχο καθαριότητας προσευχή και είσοδος στις αίθουσες.

ε. Πρόγευμα

Σε κείνα τα πέτρινα χρόνια, η φτώχεια ήταν μεγάλη. Τα παιδιά για πρωινό είχαν το κρασόψωμο και σε πολλές περιπτώσεις πήγαιναν στο

σχολείο «εν ημίμην».

Όταν άρχισε η αμερικάνικη βοήθεια, στα σχολεία των ορεινών, φτωχών περιοχών χορηγείτο γάλα (σκόνη), κακάο και τυρί κονσέρβα (κίτρινο).

Ο δάσκαλος όριζε υπεύθυνο συνεργείο (3 – 4 μαθητές) για την παρασκευή – διανομή του πρωινού σε όλους τους μαθητές. Οι παρασκευαστές ξυπνούσαν πολύ πρωί, άναβαν φωτιά, ετοίμαζαν το λεβέτι με το γάλα και έκαναν διανομή, γεμίζοντας την κάρτα (κούπα) κάθε μαθητή.

στ. Οι ψείρες

Οι συνθήκες καθαριότητας στην παραπάνω σχολική περίοδο ήταν δύσκολες (δεν υπήρχαν δίκτυο ύδρευσης – ηλεκτρικό ρεύμα, πολυμελείς οικογένειες, στρωματσάδα στον ύπνο, επαφές με τα οικόσιτα ζώα κλπ) με αποτέλεσμα την ανάπτυξη ψείρας σε όλα τα μέλη της οικογένειας. Αργότερα κυκλοφόρησε ψειρόσκονη και μετριάσθηκε το φαινόμενο.

ζ. Η βέργα του δασκάλου

Γινόταν συχνή χρήση. Οι αδιάβαστοι, οι άτακτοι, οι μη καθαροί «απολάμβαναν» την ποινή «του ραβδίσματος». Ανάλογος με το παράπτωμα ήταν ο αριθμός των «βεργιών». Υπήρξε μαθήτρια που ανέβασε πυρετό 40 βαθμών από τις πολλές βεργιές.

η. Ποινή της «νηστείας»

Για σοβαρά παραπτώματα επιβάλλονταν η ποινή της «νηστείας».

Η ποινή αυτή ήταν η ακόλουθη:

Ο μαθητής κατέβαινε από τη καταπακτή της αίθουσας στο υπόγειο «σκοτεινό – ανήλιο με ποντικούς» και έμενε εκεί μέχρι να νυχτώσει, φυλασσόμενος από τον επιμελητή – Είχα τιμωρηθεί δύο φορές.

θ. Ο εκκλησιασμός

Κάθε Κυριακή και γιορτή (ώρα 07:30) οι μαθητές του σχολείου συγκεντρώνοντο στο προαύλιο και σε γραμμές πήγαιναν στην εκκλησιά.

Μέσα στην εκκλησία υπήρχε ο κίνδυνος της σφαλιάρας από τους εκκλησιαστικούς επιτρόπους στους άτακτους και θορυβόντες.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ
Ν.Α.Δ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

Στη γη του Καναδά άφησε τη τελευταία του πνοή ο πατριώτης μας Νικήτας Ν. Πουλάκης γεννημένος στη Κρεμαστή το 1943 μεγάλωσε στο χωριό.

Υπηρέτησε στον Ελληνικό στρατό ως Καταδρομέας – Αλεξιπρωτιστής.

Διατήρησε αρκετά χρόνια ραφείο στο χωριό μας, μέχρι να μεταναστεύσει στη χώρα του Καναδά.

Τη Κρεμαστή επισκέφτηκαν αυτή τη χρονιά Κώστας Μαρία Ταμβάκου, Σαράντος Πριφτάκης – Διαμάντω και Γεωργία Πριφτάκη Γιάννης Τζάκας, Γιώργος Τζάκας – Παντελής Παπαμιχαλοπούλος

με τη σύζυγό του Μαρία και Βαγγέλης Λεγάκης – Λούλα Λεγάκη – Δήμητρα και Γιάννης Κοσμάς.

Όπως πάντα ο Γιώργος (Παρασκευάς) Λάββας η σύζυγος Γεωργία και ο γιος Παναγιώτης – Δήμητρα και Σταμάτης Πετράκης

Θερμά συλλυπητήρια στην οικογένεια του πατριώτη μας Τάσου Πριφτάκη για το θάνατο της συζύγου του.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΑΜΕΡΙΚΗ

Οι πατριώτες στη Νέα Υόρκη προετοιμάζονται για τον ετήσιο χορό τους που θα πραγματοποιηθεί στα τέλη του μήνα Νοεμβρίου.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ο Γιάννης Μ. Κοσμάς μας έστειλε να δημοσιεύσουμε τα παρακάτω νέα:

1. Σε εκδήλωση του μήνα Μάιο τιμήθηκε ως ισόβιο μέλος του Συλλόγου ο κος Νίκος Χαράμης.

2. Απόκτησαν απογόνους οι οικογένειες: Κολάρα (κορίτσι), Σαρδέλη (αγόρι)

3. Γιόρτασε τα 21α γενέθλια η Ευγενία Γαλάτη

4. Επισκέφθηκαν την Ελλάδα ο Θόδωρος Χαράμης με τη γυναίκα του και ο Χρήστος Παυλάκης.

Επί τέλους ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Το χωριό μας τη Κρεμαστή το λατρεύω, γεννήθηκα στο Πειραιά, όμως από μικρά παιδιά με την αδελφή μου, κάθε καλοκαίρι ερχόμασταν στο χωριό που γεννήθηκε ο πατέρας μας, ζούσαμε με τη γιαγιά, τις θειάδες μας, τους μπαμπάδες μας, τα ξαδέρφια μας, τους γείτονες, τους φίλους μας

Οι αναμνήσεις μας από εκείνα τα απλά χρόνια που ερχόμασταν με τα μουλάρια από τα Πελετά, το χωρίς ρεύμα χωριό, οι χωμάτινοι δρόμοι του, οι βόλτες τα δειλινά στη βρύση, τα πανηγύρια, τα παιχνίδια έχουν γραφτεί ανεξίτηλα στη μνήμη μας.

Αυτά τα στοιχεία διατηρούν το δέσιμο με το τόπο της καταγωγής μας.

Επισκεπτόμαστε το χωριό όλες τις εποχές του χρόνου, μας ακολουθούν πολλές φορές και φίλοι μας, που τους συγκινούν οι φυσικές ομορφιές του χωριού, αλλά και που εκτιμούν τη διατήρηση των παραδόσεων του κάθε ελληνικού τόπου.

Στην περίοδο του Αυγούστου, όπως οι περισσότεροι ευρισκόμενοι στο χωριό, τα βραδινά καταλήγουμε

στη μικρή μας πλατεία, εκεί ανταμώνουν πατριώτες μας που ζουν στην Αθήνα, στα γύρω χωριά, αλλά και στις χώρες του εξωτερικού δεν έχω καμιά προκατάληψη με τους αδελφούς μας μετανάστες, από καλή πρόθεση στενοχωριέμαι όταν άκουγα πατριώτες, που γεννήθηκαν στην Ελλάδα, που έφυγαν έφηβοι, να μιλούν και να συζητούν Αγγλικά, κυρίως στα μικρά παιδάκια μιλούσαν αποκλειστικά Αγγλικά.

Με βασανίζει ένα μεγάλο γιατί: Η επιστροφή και η παρουσία μας στο χωριό είναι μια μοναδική ευκαιρία να ενισχύσουμε τους δεσμούς με τη πατρίδα μας, να διατηρήσουμε την ελληνική μας ταυτότητα, να οδηγήσουμε τη νέα γενιά στα ακνάρια των προγόνων μας.

Μιλώντας την ελληνική γλώσσα ερχόμαστε κοντά στους πατριώτες μας.

Είναι ευκαιρία να αφήσουμε για λίγο πίσω μας τους τόπους που ζούμε τον άλλο καιρό και να συμβάλουμε στην διαμόρφωση ενός απλού κόσμου, έστω το λίγο διάστημα των διακοπών.

Φιλικά
Γιούλη Σαρώφ-Χαραμή

ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

1^η) Δύο φίλοι μάλωσαν άσχημα για ακόμα μια φορά «Δεν σου ξαναμιλάω τέρμα ως εδώ» λέει ο ένας. «Είμαι εγωιστής εγώ. Εσύ μια, εγώ εκατό. Για να καταλάβεις πόσο είμαι, μόνο αυτό θα σου πω. Δέκα μέρες πονούσε ο φρονιμίτης μου υπέφερα. Πάω στον οδοντίατρο τον δείχνω και του λέω: άστον αυτόν και βγάλε όλα τα άλλα δόντια μου. Από εγωισμό ρε κατάλαβες;»

«Χμμ» κάνει ο άλλος
«Εγώ ρε, σιγά το πράγμα, εγώ να δεις εγωισμό» «Πόσα χρόνια είμαι παντρεμένος;»

«26» του λέει ο άλλος
«Στο γάμο μου ήσουν, θυμάσαι τη φασαρία που έκανα στη γυναίκα μου που μου πάτησε το πόδι;»

«Αν θυμάμαι! λέει ο άλλος»

«Από τη στιγμή εκείνη ούτε της μίλησα, ούτε την

ακούμπησα καθόλου»
«Καλά λέει ο άλλος. Πως κάνατε 4 παιδιά»

«Από εγωισμό δεν ρωτάω με ποιόν.....»

2^η) Διάσημος ζωοκλέφτης ο Λευτέρης από τα Ανώγεια της Κρήτης είχε όμως ένα κουσούρι, που δεν συμβάδιζε με την ιδιότητα του ζωοκλέφτη που θάρρος και αποκοτιά χρειάζεται. Φοβόταν τα νεκροταφεία!

Κάποτε που χρειάστηκε να διανυκτερεύσει στο Ηράκλειο την έπαθε για καλά. Καθώς επέστρεφε στο σπίτι που τον φιλοξενούσαν περασμένα μεσάνυχτα έπεσε πάνω στο νεκροταφείο στο κέντρο της πόλης. «Εδώ τι γίνεται τώρα;» σκέφτηκε «θα περιμένω λίγο να φανεί κανείς να περάσουμε μαζί, γιατί αν λοξοδρομήσω πως θα βρω το σπίτι;»

Πράγματι σε λίγο φάνηκε κάποιος βιαστικός. «Κουμπάρε ανάμενε» Όταν τον επλησίασε τον έπιασε από το μπράτσο

«Φοβούμαι τα νεκροταφεία κουμπάρε σαν το διάβολο το λιβάνι» είπε με τρεμάμενη φωνή ο Λευτέρης. «Δίκιο έχεις είπες ο άλλος και εγώ όσο ζούσα τα φοβόμουν πολύ!!!»

Κόκαλο ο Λευτέρης.

N.A.Δ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΡΓΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 2010

Οι επιμορφωτικοί Σύλλογοι Κρεμαστής «Ο ΕΛΑΤΟΣ» και «Ο ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ» σύνταξαν και υπέβαλαν στον Δήμο, μέσω του Προέδρου του τοπικού διαμερίσματος Παν. Τσορομώκου πρόγραμμα έργων για το 2010.

Προτάθηκαν τα παρακάτω έργα: Ανακαίνιση Δημοτικού Σχολείου Αποπεράτωση Βρύσης Αγίου Νικολάου

Αντιπυρική ζώνη (Ντουσκιά – Ράχη)

Ενίσχυση παροχής ύδρευσης από Κεφαλόβρυσο

Συντήρηση βελτίωση δρόμου Κρεμαστή – Μαρί

Ασφαλτόστρωση – Τιμεντόστρωση δρόμων μέσα στο χωριό

Τοίχοι αντιστήριξης (Πετρόκτιστοι) κατάντη του σπιτιού Γιάννη Ηλ. Κοσμά και μάντρας Καλομοίρας Δρίβα.

Το πρόγραμμα κοινοποιήθηκε και στον συμπατριώτη και Δημοτικό Σύμβουλο κο Νίκο Ζώταλη.

Ευελπιστούμε ότι ο Δήμος θα χρηματοδοτήσει τα παραπάνω προταθέντα έργα και θα δείξει την απαιτούμενη πολιτισμική ευαισθησία για την ανακαίνιση του Δημοτικού Σχολείου.

ΔΣ

Κρεμαστιωτάκια τραγουδούν τα κάλαντα

Αναμνήσεις από την Κρεμαστή

Γεια σου ωραία Κρεμαστή με τα πολλά ελάτια
Να χαμηλώναν τα βουνά να σ'έβλεπα στα μάτια.
Το Ζαραχάνι ν'ανεβώ στον έλατο να φτάω
Τ'αγαπημένο μου χωριό να ιδώ και να χορτάσω.

Στον Αγ.Κωνσταντίνο θα κατεβώ εκεί να προσκυνήσω
Και μετά στην αγορά θέλω να περπατήσω.

Να δω τους Κρεμασιώτες στις πλατείας τα παγκάκια
Που όλοι τους μιλούσανε για τα ξενιτεμένα τους παιδάκια.

Την καλημέρα μου τους λέω με συγκίνηση στα χείλη
Και αυτοί τα δάκρια τους εσκούπιζαν με το άσπρο τους μαντήλι.
Θυμήθηκαν τον Καναδά, την Αμερική, την Αυστραλία τη μεγάλη
Χείλια, μάτια δακρυσμένα και κορμιά μαυροντυμένα έκλαιγαν τον άνθρωπό τους

Και ο πλάτανος ζωγράφιζε τον αποχωρισμό τους.

Από την μια μεριά το μοιρολόι εξέρενε του πλάτανου τα κλώνια

Απο την άλλη το τραγούδι του εύχεται ζωή αιώνια

Ο πλάτανος ακόμα καρτερεί τους ανθρώπους του θέλει να δει

Να αναστηθούν οι νεκροί να γυρίσουν οι ξενιτεμένοι

Να το χιλιотραγουδήσουνε και οι ερωτευμένοι.

Ο πλάτανος θέλει να ιδεί τον Μπαρμπά Δημήτρη (Κρέκος)

Να διαβεί γιατί ήτανε το πρώτο αφεντικό του

Και να ακούσει της καντάδας το σκοπό του.

Επήγα στην Κρυόβρυση κι εκοίταζα τ'αμπέλια

Και εκεί άκουγα του Παντελή τα τέλια.

Επέρασαν οι καιροί επέρασαν τα χρόνια

Και το ταλέντο του να πάρουνε τ'εγγόνια.

Αυτά τα έγγραφα μια και έμενα στη γειτονιά της Βρύσης

Γιατί ένας που μένει στου Μοίρα, στη Γούρνα και στη Σκάλα

Θα έχει να γράψει άλλα

Με πολλή εκτίμηση και χαιρετισμούς σε όλους τους Κρεμασιώτες

Από Δήμητρα Πετράκη (Χρ.Τσορομώκου-Τσαγκούρη)

Ήρθαν από ΗΠΑ

Νίκος Γ. Δούνιας
Φυλλιά Μ. Γκιουζέλν
Χρήστος Γκιουζέλνς
Νίκος Μαυρομιχάλης

Οι συνδρομές για τα «Κ.Ν.»

Η εφημερίδα του χωριού μας συμπληρώνει το καινούργιο χρόνο τριάντα χρόνια ζωής.

Αν κανείς έχει μπροστά του όλα τα φύλλα των «Κ.Ν.» θα μπορέσει να κατανοήσει πόσο σημαντικό είναι το να υπάρχει η εφημερίδα του χωριού.

Έγινε αναφορά σε κάθε πρόβλημα του χωριού, καταγράφηκαν όλα τα γεγονότα του χωριού, των συλλόγων των πατριωτών μας στις χώρες του εξωτερικού.

Γράφτηκαν τόσα και τόσα για τα έθιμα μας, την ιστορία μας, τις παραδόσεις μας.

Για τα νέα παιδιά, αλλά και τις επόμενες γενιές όσα έχουν γραφτεί θα είναι χρήσιμα για να δυναμώνουν τις ρίζες της καταγωγής τους.

Η συνέχιση όμως των εκδόσεων της εφημερίδας απαιτεί τη βοήθεια όλων. Η συνδρομή πρέπει να προσφερθεί από κάθε πατριώτη αλλά όλοι μπορούν να γράψουν ένα κείμενο για δημοσίευση.

Η αξία του τώρα αλλά και στο απώτερο μέλλον είναι μεγάλη.